

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Mgr. A. L.**

zastoupená Mgr. Jiřím Trnkou, advokátem
se sídlem Praha 2, Opletalova 45

proti

žalované: **Česká lékárnická komora**
se sídlem Praha 4, Rozárčina 1422/9
zastoupená Mgr. Jiřím Švejnohou, DiS, advokátem
se sídlem Praha 10, Korunní 2569/108a

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady žalované z dne 13. 6. 2023 č.j. 970/ČR/2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž Čestná rada žalované rozhodla o vině žalobkyně, že jako vedoucí lékárník Lékárny X, provozované poskytovatelem zdravotních služeb společností X, porušila své povinnosti uložené zákonem a stanovskými předpisy, když přinejmenším v období od 8. 2. 2023 do 13. 3. 2023 připustila nesprávné vedení skladové evidence léčivých přípravků v předmětné lékárně spočívající v evidenčním nenaskladnění léčivých přípravků dodaných do předmětné lékárny a uvedených na dodacích listech distributora X a dále připustila zacházení s těmito léčivými

přípravky v rozporu se zákonem č. 378/2007 Sb. o léčivech (dále jen „zákon o léčivech“), když nebyl proveden v lékárnickém informačním systému předmětné lékárny záznam a inspektorům České lékárnické komory nebyl předložen žádný doklad o řádném nakládání s těmito léčivými přípravky způsobem přípustným dle zákona o léčivech. Tím žalobkyně porušila svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy. Tím se podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory dopustila disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena České lékárnické komory uvedených zejména v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon o komorách“), v § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 79 odst. 3 ve spojení s § 8 a § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech, v § 22 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 84/2008 Sb., o správné lékařské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivy v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky, a v bodě 12) Etického kodexu České lékárnické komory. Žalobkyni bylo podle § 8 odst. 3 písm. b) zákona o komorách, a § 16 odst. 3 písm. b) Organizačního řádu České lékárnické komory uloženo disciplinární opatření – podmíněné vyloučení z České lékárnické komory se zkušební dobou v délce 3 let.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila povinnost každého, kdo chce odborně vést lékárnou jako vedoucí lékárník, vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony. S odkazem na § 79 odst. 6 zákona o léčivech musí mít poskytovatel lékařských zdravotních služeb pro každou lékárnou ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (vedoucího lékárníka) odpovědnou za to, že zacházení s léčivy v lékárně odpovídá tomuto zákonu. Poté, co je osoba do funkce vedoucího lékárníka ustanovena, je povinna zajistit, aby byla po celou dobu provozu lékárny přítomna v lékárně ona sama nebo jí pověřený farmaceut. Účelem uvedených ustanovení zákona o léčivech je zajištění vysoce odborného vedení lékárny, tj. osobou se specializovanou způsobilostí a s odpovědností za řádný a odborný provoz lékárny a kvalitu a bezpečnost poskytovaných lékařských služeb. Povinností vedoucího lékárníka je i zajistit nakládání s léčivými přípravky v souladu s § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech, tj. vést úplnou a průkaznou evidenci skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků.
3. Závažnost porušení uvedených povinností ze strany žalobkyně je zvyšována především rozsahem porušení, tedy množstvím dodacích listů, které nebyly zavedeny do skladového softwaru v předmětné lékárně, a dále skutečností, že žalobkyně měla být sama jako vedoucí lékárník garantem řádného provozu lékárny v souladu s právními a stavovskými předpisy.
4. Žalovaná konstatovala, že z listin založených v disciplinárním spisu, zejména ze zápisu o provedení dílčí kontroly lékárny a jeho příloh, zejména dodacích listů a daňových dokladů vyplývá, že značná část dodacích listů je nenaskladněna, přičemž léky měly být údajně odvezeny Mgr. A. Z., která vykonává funkci odborného zástupce provozovatele předmětné lékárny (dále jen „Mgr. A. Z.“ nebo „odborná zástupkyně“) bez jakékoliv evidence v lékařském informačním systému. Fyzickou kontrolu provádí žalobkyně, ale dále už s léky manipuluje odborný zástupce. Personální obsazení lékárny je pouze žalobkyně, která potvrdila správnost zápisu bez připomínek svým podpisem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Žalovaná dále shrnula průběh jednání Čestné rady včetně obsahu svědecké výpovědi Mgr. A. Z. Uvedla, že ve všech detekovaných případech jde o léky vydávané na předpis. Důsledkem tohoto jednání je alarmující skutečnost, že se léčivé přípravky po dodání do předmětné lékárny „ztratily“ z oficiálního distribučního řetězce a nelze zjistit, kde a jakým způsobem s nimi bylo nakládáno. Léčivé přípravky takto vyloučené z oficiálního řetězce mohou končit na „černém trhu“ nebo v zahraničí jako tzv. nedovolené reexporty, které jsou jednou z hlavních příčin nedostupnosti některých léčivých přípravků na českém trhu. Této úvaze napovídá i sortiment neevidovaných léků, neboť z větší části jde o léky, které jsou například na německém trhu v průměru dvakrát až třikrát dražší než v České republice. Mezi neevidovanými léky dodanými do předmětné lékárny se rovněž vyskytují prostředky velmi specifické, používané v souvislosti s onkologickým onemocněním.
6. Zjištěné množství léčiv dodaných do kontrolované lékárny a nezavedených do evidence je mimo jiné s ohledem na dosavadní rozhodovací praxi Čestné rady ve skutkově podobných případech nutno považovat za velmi vysoké. S ohledem na rozsah protiprávního jednání se tak nemohlo jednat o náhodné selhání lidského faktoru, ale o závažné systémové nedostatky ve vedení evidence skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků v kontrolované lékárně.
7. Za irelevantní žalovaná označila tvrzení žalobkyně, že se předmětné činnosti nijak neúčastnila a že šlo o aktivitu odborné zástupkyně. Poukázala přitom na předmět disciplinárního obvinění a rozsah odpovědnosti vedoucího lékárníka v lékárně, tedy odpovědnosti, kterou nemůže účinně převést na jinou osobu. Přestože žalobkyně vykonávala funkci vedoucího lékárníka a současně si byla činnosti Mgr. A. Z. vědoma, přihlédla žalovaná při ukládání disciplinárního opatření k tvrzení žalobkyně, které bylo potvrzeno ze strany Mgr. A. Z. o tom, že se vlastního jednání, tedy nezákonného nakládání s léčivými přípravky, dopouštěla Mgr. A. Z.
8. Při úvaze o uložení disciplinárního opatření žalovaná vycházela zejména z toho, že žalobkyně v průběhu posuzovaného období soustavně nerespektovala jednu ze svých základních povinností vedoucího lékárníka, totiž dohlížení nad zákonností nakládání s léčivy v jí vedené lékárně, a dopustila se tak velmi závažného disciplinárního deliktu velkého rozsahu. Na druhou stranu žalovaná přihlédla ke skutečnosti, že Mgr. A. Z., jejíž nelegální nakládání s léčivými přípravky žalobkyně připustila, byla osobou, která současně jako jediný jednatel a jediný společník provozovatele vystupovala vůči žalobkyni z pozice jejího zaměstnavatele.
9. Při výběru sankce žalovaná přihlédla k povaze skutku (připuštění soustavného a dlouhodobého nakládání s léčivými přípravky v rozporu se zákonem o léčivech kolegyní) a k jeho následkům (velmi vysoké množství léčivých přípravků v hodnotě přes 750 tisíc Kč včetně DPH, které se dostalo mimo evidenci a skončilo neznámo kde), dále k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům žalobkyně (dosud bezúhonná osoba vyššího věku) a k míře jejího zavinění (přinejmenším nepřímý úmysl).
10. Žalovaná dodala, že udělené disciplinární opatření podmíněného vyloučení není hojně ukládaným disciplinárním opatřením a nejsou zde předcházející pravomocná rozhodnutí

žalované (Čestné rady) v totožné věci, s nimiž by šlo dobře srovnávat. S ohledem na celkovou závažnost disciplinárního provinění se nicméně nevymyká trestům uloženým žalovanou v jiných disciplinárních řízeních se srovnatelně závažným skutkem. Z nedávných rozhodnutí žalovaná odkázala na rozhodnutí ze dne 14. 12. 2021 č.j. 70/ČR/2021, v němž bylo uloženo podmíněné vyloučení z České lékárnické komory za delikt spočívající v tom, že vedoucí lékárnice vykonávala svoji funkci po dobu 10 měsíců bez příslušného osvědčení lékárnické komory. Za tento delikt by žalovaná běžně uložila jako disciplinární opatření pokutu při horní hranici zákonné sazby, nicméně v tomto konkrétním případě přihlédla k tomu, že disciplinárně obviněná pokračovala v protiprávním výkonu funkce vedoucího lékárníka i po sdělení disciplinárního obvinění, a to až do dne jednání Čestné rady v její věci, čímž poměrně jasně vyjádřila svůj vztah k právním předpisům regulujícím lékárnickou profesi. V případě žalobkyně jde k její tíži naopak především rozsah a soustavnost, s jakou k protiprávnímu nakládání s léky na předpis v jí vedené lékárně docházelo.

11. Žalobkyně v žalobě namítla nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. V prvním žalobním bodě namítla nesprávný skutkový závěr týkající se množství, resp. hodnoty nenaskladněných léčivých přípravků. Ačkoli je žalobkyni podle výroku napadeného rozhodnutí kladeno za vinu nenaskladnění léčivých přípravků v celkové hodnotě 687 755,50 Kč, uvádí žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí jiné skutkové zjištění, konkrétně částku 750 tisíc Kč. Napadené rozhodnutí je tedy vnitřně rozporné.
12. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávný skutkový závěr týkající se její vědomosti o činnosti Mgr. A. Z. Z důkazů provedených na jednání Čestné rady neplyne, že žalobkyně věděla o jakékoli nezákonné činnosti Mgr. A. Z. Z těchto důkazů lze toliko učinit skutkový závěr, že se žalobkyně s odbornou zástupkyní dohodly, že skladovou evidenci povede a bude mít na starosti Mgr. A. Z., a že odborná zástupkyně potvrdila, že pokud byl ve skladové evidenci jakýkoliv nesoulad, byla to její chyba a odpovědnost, přičemž žalobkyně o tom nevěděla. Žalovaná rezignovala na objasnění skutkového stavu bez jakýchkoliv pochybností, a postupovala tak v rozporu se zásadou materiální pravdy. Postup žalované svědčí o snaze za každou cenu dovést skutečnosti v neprospěch žalobkyně.
13. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že jednání popsaná ve výroku napadeného rozhodnutí jí nemohou být přičítána, neboť není za tato jednání odpovědná, jelikož je nezavinila, a to ani úmyslně, ani z nedbalosti. Uvedla, že žalovaná zavinění pouze konstatuje, ale nijak jej neprokazuje. Z provedených důkazů vyplývá, že žalobkyně o předmětných skutečnostech nevěděla a nemohla je ovlivnit, neboť za vedení skladové evidence byla odpovědná odborná zástupkyně, která tuto skutečnost sama výslovně potvrdila při své svědecké výpovědi. Z toho jasně vyplývá, že jednání, která jsou žalobkyni kladena za vinu, žalobkyně nezamýšlela, ani s nimi nebyla srozuměna. Vzhledem k tomu, že zde chybí samotné jednání žalobkyně a předmětný delikt s jednáním žalobkyně nesouvisí, nemůže se jednat ani o zavinění ve formě nedbalosti. Své povinnosti vyplývající z pozice vedoucího lékárníka žalobkyně splnila tím, že procesy v lékárně, resp. její vnitřní dokumentaci (zejména její provozní řád) nastavila a udržovala v souladu s právními předpisy. Žalobkyně je trestána za jednání jiné osoby, které sama nemohla ovlivnit a ani k tomu z podřízené a na zaměstnavateli ekonomicky závislé pozice zaměstnance neměla prostředky, i kdyby o takovém jednání věděla. Žalovaná *de facto* po žalobkyni požaduje objektivní odpovědnost za výsledek, tj. bezchybný stav evidence ve smyslu § 82 odst. 3 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

e) zákona o léčivech, a dovozuje existenci prostředků, které žalobkyně nemá. Při takovém výkladu by žalobkyně byla *ad absurdum* odpovědná i za chybu v evidenci způsobenou například drobnými krádežemi zákazníků a za nakládání s takovým zcizeným léčivým prostředkem v rozporu se zákonem o léčivech. Zcela nad rámec chápání žalobkyně je závěr žalované o tom, že žalobkyně porušila bod 12) Etického kodexu České lékařnické komory. Žádný z provedených důkazů ani jakákoli jiná skutečnost nenaznačuje, že žalobkyně by příslušné právní předpisy neznala, resp. že by tuto okolnost žalovaná jakkoli zkoumala nebo zjišťovala. Učinění takového závěru je ze strany žalované zcela neodůvodněné. Žalobkyně též namítla, že z právního hlediska nemohla porušit povinnosti stanovené v § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech, neboť není provozovatelem.

14. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla nepřiměřenost uložené sankce, rozpor se zásadou proporcionality a nedostatečné odůvodnění uložené sankce. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaná nemohla zvolit jiné, méně přísné disciplinární opatření (pokutu). Podmíněné vyloučení z komory správní orgán v minulosti uložil v situaci, kdy disciplinárně obviněný připustil v mnoha případech prodej léčivých přípravků obsahujících pseudoefedrin v množství několika desítek a stovek balení na jeden nákup během jednoho dne. Napadené rozhodnutí je tak zjevným excesem ze setrvalé rozhodovací praxe žalované a může být považováno za projev libovůle při aplikaci práva. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008 sp. zn. 4 As 51/2007 žalobkyně zdůraznila, že výše pokuty nemůže být odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Správní orgán je povinen zabývat se všemi okolnostmi uvedenými v § 20 Disciplinárního řádu České lékařnické komory a podrobně a přesvědčivě zdůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a ke které nikoliv, resp. jaký vliv měly všechny zjištěné okolnosti na ukládanou sankci a její výměru. Zvolená sankce neodpovídá konkrétním okolnostem případu.
15. Uložená sankce se též vymyká dosavadní rozhodovací praxi žalované. Argumentace rozhodnutím specifikovaným v napadeném rozhodnutí je nepřipadná, neboť toto rozhodnutí se týkalo skutkově naprosto odlišného případu.
16. Žalobkyně má za to, že i pokud by vytýkaná porušení právních předpisů naplňovala formální znaky disciplinárního deliktu, nebyl by naplněn jejich materiální znak. Naplnění materiálního znaku by pak muselo být prokázáno zvláště ve vztahu ke každému namítanému jednání. Pouhá formální aplikace právních předpisů s následným uložením nepřiměřené sankce, jež se vymyká dosavadní rozhodovací praxi, se s ohledem na absenci závažnosti a dopadů porušení právních předpisů jeví jako zcela neodůvodněná.
17. Žalobkyně též navrhla, aby v případě, že soud dospěje k závěru, že se žalobkyně dopustila disciplinárního deliktu, postupoval podle § 65 odst. 3 s.ř.s. a uloženou sankci podstatně snížil, případně upustil od potrestání.
18. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že dne 11. 6. 2024 vydala opravné rozhodnutí, jímž odstranila namítanou rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o skutkové zjištění týkající se hodnoty nenaskladněných léčivých přípravků. Dodala, že samotná oprava odůvodnění nemá vliv na posouzení závažnosti

posuzovaného disciplinárního provinění ani na druh a výši uloženého disciplinárního opatření.

19. Ke druhému žalobnímu bodu předeslala, že posouzení otázky, zda žalobkyně věděla o nenaskladnění léčivých přípravků dle dodacích listů uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí či nikoli, je skutečně významné pro určení formy jejího zavinění. Delikt kladený žalobkyni za vinu je specifický v tom, že jde o tzv. nepravý omisivní delikt, spočívající v porušení zvláštní povinnosti žalobkyně konat, tedy v povinnosti odborně vést lékárnu a dohlížet nad zákonným nakládáním s léčivými přípravky. Pokud jako vedoucí lékárnice o nezákonné činnosti uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí věděla, jde přinejmenším o zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Pokud nikoli, šlo by o (omisivní) jednání nedbalostní. Žalovaná v této souvislosti poznamenala, že zavinění představuje subjektivní psychický vztah pachatele k předpokládaným nebo možným následkům jeho protiprávního jednání. Jde tedy o nejobtížněji prokazatelný obligatorní znak skutkové podstaty veřejnoprávního deliktu, jehož existenci je třeba dovozovat z vnějších okolností a projevů. V případě žalobkyně šlo zejména o svědeckou výpověď odborné zástupkyně, o zápis z dílčí kontroly lékárny a dále o zjištění vyplývající z všeobecně známých skutečností ohledně provozu lékáren a funkce vedoucího lékárníka. Žalobkyně si byla vědoma toho, že z jí vedené lékárny jsou léky odváženy neznámo kam a proti tomuto postupu nic neučinila, když takové nakládání s nenaskladněnými léčivými přípravky sama popsala inspektorům České lékárnické komory v průběhu kontroly. Její pozdější tvrzení, že o této činnosti nevěděla, stejně tak i názor vyslovený Mgr. A. Z., že nenaskladnění léčivých přípravků nebylo chybou žalobkyně, žalovaná vyhodnotila v prvním případě jako nevěrohodné a ve druhém případě jako irrelevantní. Žalobkyně není disciplinárně trestána za to, že sama léčivé přípravky nenaskladnila (to ani nebylo předmětem dokazování), ale za to, že jejich nenaskladnění jako vedoucí lékárník připustila, přičemž to učinila přinejmenším v nepřímém úmyslu, tedy s vědomím, že k řádnému naskladňování nedochází. K tomuto závěru vedlo i zjištění, že žalobkyně v předmětné lékárně působila sama, čili zjevně se zde osobně zdržovala převažující část její otevírací doby, a dále že nenaskladněné léčivé přípravky byly dodány při čtyřech různých datech, což činí hraničně nepravděpodobným, že by o takové činnosti žalobkyně, jejíž zákonnou povinností z titulu vedoucího lékárníka je navíc nad provozem lékárny dohlížet, neměla vůbec přehled.

20. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaná podotkla, že žalobkyně nevysvětlila své tvrzení, že se posuzovaného jednání nemohla dopustit ani z nedbalosti. V tomto případě jde do jisté míry o právní otázku, do jaké míry se může vedoucí lékárník zprostit své odpovědnosti za to, že nakládání s léčivy v jím vedené lékárně je odborné a odpovídá zákonu o léčivech. Dle názoru žalované to takřka nelze, právní ani stavovské předpisy takový postup neumožňují a pokud vedoucí lékárník paušálně deleguje část své odpovědnosti za zákonné nakládání s léčivy na třetí osobu, pak to činí na svoji odpovědnost a nese disciplinární následky za to, pokud je výsledkem takové delegace protiprávní provoz lékárny. Zacházení s léčivy v lékárně dle § 5 odst. 1 zákona o léčivech začíná již jejich převzetím v lékárně a pokračuje jejich skladováním. Za zákonnost a odbornost tohoto zacházení dle § 79 odst. 6 zákona o léčivech odpovídá vedoucí lékárník. Ten si musí udržovat přehled o objednaných a dodaných léčivých přípravcích (pokud je přímo sám neobjednává), o nakládání s nimi v lékárně, o osobách, které v lékárně s léky zachází a o jejich způsobilosti (právní a odborné) takto činit. Žalobkyně nadto prokazatelně o nelegálnosti nakládání s léčivými přípravky věděla.

21. K dílčí námitce žalobkyně, že nemohla z pozice zaměstnance ovlivnit protiprávní nakládání s léčivými přípravky žalovaná poznamenala, že takřka každý vedoucí lékárník je v lékárně v pozici zaměstnance, a přesto z něj tato skutečnost nesnímá odpovědnost pojící se s funkcí vedoucího lékárníka. Není rovněž pravdou, že žalobkyně neměla prostředky, kterými by protiprávnost jednání mohla řešit. Žalovaná příkladmo uvedla, že žalobkyně mohla na protiprávnost jednání upozornit provozovatele lékárny, SÚKL, Českou lékárnickou komoru či Policii ČR; mohla se též vzdát funkce vedoucího lékárníka či ukončit svůj pracovní poměr v předmětné lékárně.
22. Pokud se žalobkyně ohrazovala proti porušení bodu 12) Etického kodexu České lékárnické komory, žalovaná zdůraznila, že povinnost žalobkyně jako člena komory dle uvedeného ustanovení má dvě složky: znát a dodržovat, přičemž přinejmenším v tom druhém žalobkyně selhala.
23. K rozsahu odpovědnosti vedoucího lékárníka žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020 č.j. 4 As 57/2020-49.
24. K namítané nepřiměřenosti sankce žalovaná vyzdvihla svůj závěr, že smyslem protiprávního nenaskladnění léčiv vydávaných na předpis je jejich další reexport či jiné protiprávní zacházení s nimi mimo předmětnou lékárnou. Takové jednání má zásadní negativní dopady na systémové úrovni, kdy jednak narušování hospodářské soutěže mezi provozovateli lékáren může vést k nedostatku léčivých přípravků na českém trhu a k umožnění nakládat s léčivy na předpis nelegálně mimo jakoukoli kontrolu, jednak taková situace ve svém úhrnu nepoškozuje zdraví pacientů o nic méně než neodborný výdej léčiv v lékárnách. Jestliže se evidenčně nenaskladněné léčivé přípravky vytrácejí ze systému a je znemožněno jejich případné stahování, může dojít k přímému ohrožení zdraví pacientů.
25. Žalovaná se rovněž ohradila proti námitce, že při stanovení sankce nepřihlédla k polehčujícím okolnostem. V napadeném rozhodnutí se vyjádřila zejména k vyššímu věku a průměrnému příjmu žalobkyně, jakož i k jí tvrzené skutečnosti, že z důvodu zaměstnaneckého poměru byla pod určitým tlakem Mgr. A. Z. Z těchto důvodů uložila mírnější trest, než v obdobných případech ukládá, tedy podmíněné vyloučení z České lékárnické komory oproti vyloučení nepodmíněnému.
26. Žalobkyně nepředložila žádné důkazy ke svému tvrzení, že v jiných skutkově podobných případech byla uložena mírnější sankce. K tomu žalovaná poznamenala, že po dlouhá léta své rozhodovací praxe se s případy srovnatelnými s kauzou žalobkyně nesetkávala, tudíž ustálená rozhodovací praxe donedávna ani nevznikla.
27. Ohledně své rozhodovací praxe žalovaná doplnila, že v poslední době vznikla bohatá rozhodovací praxe i ve věcech skutkově takřka totožných. Přinejmenším od počátku roku 2023 se mezi lékárníky rozmohla „vlna“ protiprávní činnosti spočívající v nesprávném vedení evidence léčivých přípravků (nenaskladňování), která je typicky motivována cenovou arbitráží při reexportu určitých léků na zahraniční trhy, tedy jakousi vidinou snadného zisku. Tato činnost ve svém důsledku deformuje celý trh s léčivy, poškozuje výrobce léků a přeneseně pak české pacienty, kteří čelí nedostatku léků. Vedle toho poškozuje i

provozovatele lékáren, kteří svou profesi vykonávají poctivě a v souladu s právními předpisy. Z těchto důvodů došlo u žalované k vývoji rozhodovací praxe, kdy ukládání trestu podmíněného či nepodmíněného vyloučení z komory již není výjimečným krokem, jako tomu bylo v minulosti, ale u tohoto typu deliktů stále častěji využívanou sankcí. Od počátku roku 2023 až ke dni 12. 3. 2024 žalovaná vyloučila v disciplinárním řízení za tento druh deliktu 18 členů, z toho 8 podmíněně a 10 nepodmíněně. Ve dvou případech již tato rozhodnutí nabyla právní moci. Vzhledem k mantinelům stanoveným v § 18 odst. 3 zákona o komorách, zejména pak k horní hranici sazby pokuty, nemá žalovaná k dispozici jiný účinný nástroj, jak této mimořádně závažné protiprávní činnosti zabránit, než právě vyloučením z komory.

28. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované uvedla, že závěr správních orgánů o nepřímém úmyslu žalobkyně připustit nenaskladnění léčivých přípravků nemá oporu ve správním spise, resp. neplyne z provedených důkazů. Zopakovala, že mezi ní a Mgr. A. Z. existovala dohoda, že za naskladňování léčivých přípravků dle dodacích listů je v příslušném období zodpovědná Mgr. A. Z., která fakticky naskladňování léčivých přípravků prováděla, aby ulehčila velmi vytížené žalobkyni. Faktické provádění naskladňování léčivých přípravků Mgr. A. Z. bylo v řízení před správním orgánem prokázáno. Žalobkyně naproti tomu nikdy neuvedla, že by si byla vědoma skutečnosti, že jsou léčivé přípravky z lékárny odváženy neznámo kam. Pakliže Mgr. A. Z. prováděla převody léčivých přípravků mezi lékárnami, neměla žalobkyně důvod považovat odvoz léčiv za něco nezákonného. Žalobkyně o jakémkoli správním orgánem tvrzeném nezákonném nakládání s léčivy nevěděla a nezamýšlela nesprávné vedení skladové evidence připustit. Dle názoru žalobkyně nelze dovodit její zavinění ani ve formě nedbalosti. Zároveň není odpovědnost vedoucího lékárníka dle zákona o léčivech ani dle zákona o komorách odpovědností objektivní.
29. Žalobkyně dále poukázala na to, že žalovaná žádným způsobem neprokazuje své tvrzení, že smyslem protiprávního nenaskladnění léčiv je jejich další reexport či jiné protiprávní zacházení s nimi mimo předmětnou lékárnu.
30. Za nesprávný a nesouladný se zákonem označila přístup žalované k disciplinárnímu trestání, kdy je na jedné straně žalovanou uvedeno, že potrestání pokutou by bylo adekvátní a přiměřené, na straně druhé však žalovaná považuje horní hranici sankce za příliš nízkou, v důsledku čehož přistoupila k uložení přísnějšího opatření, ke kterému by jinak nepřistoupila.
31. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 28. 11. 2024, účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně s odkazem na žalobu i repliku zdůraznila, že se předmětného jednání nedopustila, současně akcentovala, že uložená sankce je zcela nepřiměřená. Žalovaná podrobně zrekapitulovala obsah svého vyjádření k žalobě a vyzdvihla společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně.
32. Z důkazů navržených žalobkyní soud provedl pouze Disciplinární řád České lékárnické komory, neboť tento dokument není součástí správního spisu, přičemž soud musel ověřit znění jeho § 20 v souvislosti s námitkou týkající se uložení sankce. Jako nadbytečné soud zamítl důkazy provozním řádem lékárny, účastnickým výsledkem žalobkyně a rozhodnutím Čestné rady České lékárnické komory ze dne 13. 6. 2023 č.j. 969/ČR/2023.

Provozní řád lékárny, jakož i zmíněné rozhodnutí ve věci disciplinární odpovědnosti odborné zástupkyně zjevně nemají potenciál prokazovat relevantní okolnosti v případě žalobkyně, resp. tyto zpochybnit či vyvrátit. Žalobkyni není kladeno za vinu chybné či nedostatečné nastavení vnitřních předpisů lékárny (k tomu viz dále), obsah provozního řádu lékárny proto není pro věc jakkoli podstatný. Disciplinární odpovědnost Mgr. A. Z. pak nevylučuje odpovědnost žalobkyně coby vedoucí lékárnice. Stran účastnického výsledku soud poznamenává, že provedení tohoto důkazu je vyhrazeno těm situacím, kdy dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak (viz § 131 o.s.ř ve spojení s § 64 s.ř.s.), přičemž je třeba si uvědomit, že účastnický výsledek je důkazní prostředek, kterým se prokazuje konkrétní sporná skutečnost, neboli jeho smyslem rozhodně není a nemůže být opakování či rozvíjení žalobních tvrzení. Žalobkyně potřebu provedení svého účastnického výsledku nijak neodůvodnila. Ostatní důkazy označené v žalobě jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

33. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
35. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách *každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.*
36. Podle § 18 odst. 1 zákona o komorách *čestná rada komory vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory.*
37. Podle § 18 odst. 3 zákona o komorách *čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření a) pokutu od 3000 do 30 000 Kčs, b) podmíněné vyloučení z komory, c) vyloučení z komory.*
38. Podle § 79 odst. 5 zákona o léčivech *odborným předpokladem pro zacházení s léčivý, je-li prováděno v lékárnách, je způsobilost k výkonu zdravotnického povolání farmaceuta nebo farmaceutického asistenta podle zvláštních právních předpisů.*
39. Podle § 5 odst. 1 zákona o léčivech *zacházením s léčivý se pro účely tohoto zákona rozumí jejich výzkum, příprava, úprava, kontrola, výroba, distribuce, skladování a uchovávání, dodávání a přeprava, nabízení za účelem prodeje, výdej, prodej držení za účelem podnikání, poskytování reklamních vzorků, používání léčivých přípravků při poskytování zdravotních služeb nebo veterinární péče nebo odstraňování léčiv.*
40. Podle § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech *provozovatelé oprávnění k výdeji podle odstavce 2 vedou úplnou a průkaznou evidenci skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků uvedených v § 75 odst. 1 písm. a) a b) po jednotlivých položkách umožňující rozlišit lékovou formu, množství léčivé látky obsažené v jednotce hmotnosti, objemu nebo lékové formy, typ obalu a velikost balení léčivého přípravku, včetně kódu léčivého přípravku, pokud byl Ústavem nebo Veterinárním ústavem přidělen, a uchovávají tuto evidenci po dobu 5 let.*

41. Podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o léčivech *poskytovatelem pro účely tohoto zákona je osoba oprávněná k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách (dále jen „poskytovatel zdravotních služeb“).*
42. Podle § 5 odst. 2 písm. i) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „zákon o zdravotních službách“) *druhy zdravotní péče podle účelu jejího poskytnutí (mimo jiné) jsou lékařská péče, jejímž účelem je zajišťování, příprava, úprava, uchovávání, kontrola a výdej léčiv.*
43. Podle § 12 odst. 2 zákona o zdravotních službách *poskytovatel, který je právnickou osobou, je povinen ustanovit odborného zástupce se způsobilostí k samostatnému výkonu zdravotnického povolání podle odstavce 3 tohoto zákona vždy.*
44. Podle § 14 odst. 1 zákona o zdravotních službách *odborný zástupce odborně řídí poskytování zdravotních služeb. Odborným zástupcem může být ustanovená fyzická osoba, která je a) způsobilá k samostatnému výkonu zdravotnického povolání podle § 12 a je členem České lékařské komory, České stomatologické komory nebo České lékárnické komory (dále jen „komora“), jestliže členství v komoře je podmínkou pro výkon tohoto povolání (...).*
45. Podle § 14 odst. 3 zákona o zdravotních službách *odborný zástupce musí vykonávat svou funkci v rozsahu nezbytném pro řádné odborné řízení poskytovaných zdravotních služeb. Stejná osoba nemůže vykonávat funkci odborného zástupce pro více než 2 poskytovatele.*
46. Podle § 79 odst. 6 věta první zákona o léčivech *poskytovatel lékařských zdravotních služeb musí mít pro každou lékárnu ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (dále jen „vedoucí lékárník“) odpovědnou za to, že zacházení s léčivy v lékárně odpovídá tomuto zákonu. Vedoucím lékárníkem může být poskytovatel lékařských zdravotních služeb, pokud splňuje kvalifikační požadavky podle věty první. V lékárně po dobu jejího provozu musí být vždy přítomen vedoucí lékárník nebo jím pověřený farmaceut. Stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnu.*
47. Pod prvním žalobním bodem žalobkyně fakticky namítla rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedena jiná hodnota nenaskladněných léčivých přípravků, než která je jako skutkové zjištění specifikována v jeho odůvodnění. Konkrétně byla ve výroku napadeného rozhodnutí hodnota dodaných a evidenčně nenaskladněných léčivých přípravků vyčíslena celkovou částkou 687 755,50 Kč, zatímco v odůvodnění napadeného rozhodnutí je na dvou místech (na straně 8 a 9) žalovanou konstatováno, že tato hodnota byla přes 750 tis. Kč vč. DPH. Žalovaná v reakci na tuto žalobní námitku vydala dne 11. 6. 2024 podle § 70 správního řádu opravné rozhodnutí, jímž v odůvodnění napadeného rozhodnutí opravila nesprávný číselný údaj „750 tis. Kč vč. DPH“ uvedený na straně 8 v prvním odstavci a na straně 9 v prvním odstavci na „650 tis. Kč. vč. DPH“. Soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že toto opravné rozhodnutí bylo do datové schránky právního zástupce žalobkyně dodáno dne 12. 6. 2024.
48. Žalobkyni tedy mohl soud přisvědčit v tom, že údaj týkající se skutkového zjištění ohledně hodnoty nenaskladněných léčivých přípravků byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí

uveden odlišně od údaje, který byl vymezen v rámci skutku popsaného ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaná však tuto zřejmou nesprávnost odstranila vydáním opravného rozhodnutí, čímž se uplatněná žalobní námitka stala bezpředmětnou. Soud souhlasí se žalovanou, že žalobkyní pojmenovaný nedostatek je pouhou písařskou chybou, neboť je zjevné, že údaj o hodnotě nenaskladněných léčivých přípravků byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uveden (toliko) v přibližné výši za pomoci slova vyjadřujícího překročení určité částky (slovo „přes“), kdy současně došlo k chybnému údaji v první číslici. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nikterak neplyne, že by údaj o hodnotě nenaskladněných léčiv vycházel ze skutkových zjištění učiněných v rozporu s tím, jak byl skutek vymezen ve výroku napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobkyně v tomto ohledu nic konkrétního nenamítla. Žalobkyni proto nelze dát za pravdu, že žalovaná učinila skutkový závěr v rozporu se spisem. Námitka uplatněná v prvním žalobním bodě tak důvodná není.

49. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně brojila proti skutkovému závěru, ze kterého žalovaná dovodila jednání žalobkyně v nepřímém úmyslu, tedy že žalobkyně měla vědomost o činnosti Mgr. A. Z. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že z důkazů provedených na jednání Čestné rady vyplývá pouze dohoda mezi žalobkyní a Mgr. A. Z. o vedení skladové evidence odbornou zástupkyní, která jakýkoli nesoulad označila za svou chybu a vlastní odpovědnost. Žalobkyně zřejmě účelově přehlíží, že součástí spisového materiálu je i zápis o provedení dílčí prohlídky lékárny ze dne 13. 3. 2023, u které byla žalobkyně přítomna a zápis o ní podepsala. V tomto zápise je výslovně konstatováno, že: *„Dle faktur X je značná část dodacích listů nenaskladněna a léky údajně odvezeny Mgr. Z. bez jakékoliv evidence v LIS. Fyzickou kontrolu dodávek provádí Mgr. L. (žalobkyně – pozn. soudu), ale dále už s léky manipuluje OZ.“* Současně je nutno poukázat na skutečnost, že Mgr. A. Z. ve své svědecké výpovědi neupřesnily bližší parametry zmíněné dohody s žalobkyní, zejména to, na jakou dobu či rozsah naskladňování doručených léčiv se tato údajná dohoda měla vztahovat. I v tomto světle se obrana žalobkyně soudu nejeví zcela přesvědčivě, neboť není zjevný ani časový a obsahový rámec údajné dohody s Mgr. A. Z., tedy to, zda se tato dohoda kryje s vytýkaným obdobím a zjištěným množstvím nenaskladněných léčivých přípravků. Soud nicméně podotýká, že tvrzení žalobkyně, že vlastního jednání se dopouštěla Mgr. A. Z., žalovaná reflektovala při ukládání trestu (viz strana 8 napadeného rozhodnutí). Za podstatné považuje soud to, že žalobkyně prokazatelně o nedostacích v naskladňování léčivých přípravků věděla, jelikož tuto skutečnost sama při prováděné kontrole lékárny uvedla. Jak bude rozvedeno dále, žalobkyně je z pozice vedoucí lékárnice povinna dbát na to, aby skladová evidence léčivých přípravků odpovídala všem požadavkům právních předpisů, zejména aby léčivé přípravky dodané do lékárny byly řádně zaevidovány jak z hlediska jejich přijetí (naskladnění), tak i jejich výdeje. Žalobkyně však připustila, že předmětné léčivé přípravky nebyly v systému lékárny zaevidovány a neučinila žádné kroky směřující k tomu, aby této nezákonné situaci zabránila či alespoň se pokusila jí zabránit. Lze shrnout, že výše popsaná vědomost žalobkyně o nenaskladnění léčivých přípravků představuje zásadní a pro posouzení disciplinární odpovědnosti žalobkyně relevantní okolnost, která je zároveň určující skutkovou okolností pro stanovení míry zavinění žalobkyně. Námitka, že skutkové zjištění žalovaného ohledně vědomosti žalobkyně o činnosti Mgr. A. Z. je v rozporu se správním spisem, resp. s provedenými důkazy, důvodná není.

50. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí nemohla zavinit ani z nedbalosti. Současně uvedla, že z právního hlediska nemohla porušit povinnosti stanovené v § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech, neboť není provozovatelem ve smyslu tohoto ustanovení. Soud předně konstatuje, že žalobkyně byla primárně potrestána za porušení povinnosti vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách. Jak správně poznamenala žalovaná, zacházení s léčivými přípravky v lékárně obecně vymezené v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o léčivech začíná již jejich převzetím v lékárně a pokračuje jejich skladováním. Žalobkyně měla v postavení vedoucí lékárnice povinnost dbát na zákonnost a odbornost tohoto zacházení s léčivými přípravky, jak jí ukládá ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech. Je vcelku logické, že v rámci naplňování této zákonné povinnosti musí mít vedoucí lékárník přehled o objednaných a dodaných léčivých přípravcích a dále o tom, jakým způsobem a kdo s těmito přípravky v lékárně nakládá. Tato dohledová a kontrolní role vedoucí lékárnice se však nevyčerpává tím, že žalobkyně „procesy v lékárně, resp. její vnitřní dokumentaci (zejména její provozní řád) nastavila a udržovala v souladu s právními předpisy.“ Žalobkyně byla povinna všechny tyto procesy aplikovat a kontrolovat jejich dodržování ze strany jiných osob, včetně osoby odborné zástupkyně. Pokud by plnění povinností ze strany žalobkyně mělo být omezeno na pouhé „nastavení procesů v lékárně v souladu s právními předpisy“, vytratil by se zcela smysl povinnosti vedoucího lékárníka dohlížet na to, aby se s léčivými přípravky nakládalo způsobem a v mezích stanovených právními předpisy. Řečeno jinými slovy, soudu není zřejmé, jaký praktický význam by mělo mít toliko formální udržování vnitřní dokumentace lékárny v souladu s právními předpisy, pokud by fakticky beztestně (tj. bez příslušné odpovědnosti) mohlo docházet k porušování právních předpisů.
51. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobkyně jako vedoucí lékárnice nenesla odpovědnost za jakékoli porušení právních předpisů, k němuž může v lékárně dojít, nýbrž její odpovědnost se odvíjela od povinnosti vykonávat své povinnosti vedoucí lékárnice v souladu s právními předpisy ve smyslu § 79 odst. 6 zákona o léčivech jakož i obecné povinnosti farmaceuta zacházet s léčivými přípravky pouze způsobem dovoleným zákonem o léčivech, jak je stanoveno v § 8 odst. 8 zákona o léčivech. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020 č.j. 4 As 57/2020-49: „Za dodržování právních předpisů při běžné činnosti lékárny jsou totiž primárně odpovědní lékárníci a jejich vedoucí, ve vztahu k němuž je tato skutečnost výslovně zdůrazněna v ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech, které navíc vyžaduje přítomnost vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta v lékárně po dobu jejího provozu. Za porušení povinností odborného zástupce naplňující skutkovou podstatu disciplinárního deliktu tak nelze považovat jednotlivá pochybení jiných farmaceutů při zacházení s léčivými přípravky v lékárně, nýbrž jen závažné nedostatky v odborném řízení její činnosti. Odborný zástupce ostatně z logiky věci nemůže být disciplinárně odpovědný za všechny nedostatky v běžném provozu lékárny, neboť jim nelze nikdy bezesbýtku předejít ani v případě, kdyby v rámci odborného řízení lékárny zavedl veškerá rozumná opatření k předcházení všech myslitelných pochybení. Z těchto důvodů zákonodárce nezakotvil objektivní odpovědnost odborného zástupce za protiprávní nakládání s léčivými přípravky v příslušné lékárně ani tak učinit nemohl, neboť držitelé uvedené funkce na rozdíl od vedoucího lékárníka (či jím pověřeného farmaceuta) nestanovil povinnost osobní přítomnosti v lékárně ani povinnost dohlížet na dodržování právních předpisů při jejím každodenním provozu.“ Dílčí námitka, že by žalobkyně mohla být *ad absurdum* odpovědná i za chybu v evidenci způsobenou drobnými

krádežemi zákazníků a za nakládání s takovým odcizeným léčivým prostředkem v rozporu se zákonem, je proto nepřijatelná.

52. Ve vztahu k aplikaci ustanovení § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech soud připomíná, že provozovatelem lékárny může být i právnická osoba, která musí jako poskytovatel lékárenských zdravotních služeb mít pro každou lékárnu ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta, neboli vedoucího lékárníka (§ 79 odst. 6 zákona o léčivech). Žalobkyně jako vedoucí lékárny ustanovená provozovatelem lékárny je tedy povinna vést úplnou a průkaznou evidenci skladových zásob, příjmu a výdeje léčivých přípravků, neboli je povinna z pozice farmaceutického odborníka provozovateli lékárny zprostředkovat řádné fungování lékárny tak, jak je specifikováno v ustanovení § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech. Námitka, že žalobkyně nemohla porušit povinnosti zakotvené v uvedeném ustanovení, tudíž důvodná není.
53. Pokud jde o formu zavinění, soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobkyně musela vědět, že v jí vedené lékárně dochází k jednání, které ohrožuje zájmy chráněné předpisy upravujícími lékárnickou praxi, a že s tímto protiprávním jednáním byla srozuměna. Nepřímý úmysl je v ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení v nich definován tak, že *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn*. Žalobkyně se ve své žalobní argumentaci omezila na konstatování, že závěr správního orgánu o jejím jednání v nepřímém úmyslu je absurdní, neprokázaný a tudíž nepřezkoumatelný, přičemž vyzdvihla, že zavinění ve formě úmyslu je založeno na složce vůle. Soud nepopírá, že volní složka musí být v případě úmyslného jednání přítomna. Tato složka je též součástí vědomé nedbalosti. Žalobkyni je kladeno za vinu omisivní jednání, jehož podstatou je pasivní chování, tedy buď zdržení se určitého vlastního chování nebo strpění chování jiného. Je přitom zřejmé, že i k pasivnímu chování může mít osoba volní vztah, neboli i omisivní delikt je možné spáchat v úmyslu přímém či nepřímém. Jak již soud rozvedl výše, žalobkyně sama potvrdila, že o nenaskladněných léčivých přípravcích věděla, neboť uvedla, že tyto měly být odvezeny bez evidence Mgr. A. Z. Pakliže si žalobkyně ponechala tuto svou vědomost takříkajíc pro sebe a neučinila adekvátní kroky, kterými by alespoň upozornila příslušné orgány na nesrovnalosti zjištěné v evidenci léčivých přípravků, nelze než uzavřít, že musela být přinejmenším srozuměna se škodlivým následkem, kterým nedostatek řádného zaevidování léčivých přípravků bezesporu je. Soud rozhodně nesouhlasí se žalobkyní, že nemohla danou situací ovlivnit. Jakkoli to nemusí být pro dotyčného vedoucího lékárníka komfortní a příjemná situace, není akceptovatelné, aby pomyslně strčil hlavu do písku a *de facto* rezignoval na plnění svých zákonných povinností. Dle názoru soudu mohla žalobkyně minimálně u Mgr. A. Z. ověřit, zda nedošlo k chybě při naskladňování léčivých přípravků, případně zda tato léčiva nebyla „převedena“ do jiné lékárny. Nemohla však pasivně přihlížet tomu, že léčivé přípravky dodané do lékárny nebyly v systému této lékárny vůbec zaevidovány. Jak již soud zmínil, žalobkyně mohla na situaci v lékárně upozornit příslušné orgány, včetně policejních. Pokud tak neučinila, je odpovědná za to, že v nepřímém úmyslu porušila povinnosti vedoucí lékárny.
54. Nedůvodná je rovněž žalobní námitka týkající se porušení čl. 12 Etického kodexu České lékárnické komory, z něž plyne lékárníkovi povinnost *znát a dodržovat předpisy pro výkon*

tohoto povolání včetně vnitřních stanovských předpisů Komory. Není podstatné, zda žalovaná zkoumala znalost předpisů ze strany žalobkyně - porušení tohoto ustanovení zakládá i jejich samotné nedodržení, které žalovaná v napadeném rozhodnutí náležitě popsala (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2024 č.j. 18 Ad 5/2024-69).

55. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla nepřiměřenost uložené sankce (disciplinárního opatření) a její nedostatečné odůvodnění.
56. Podle žalobkyně není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč nebylo zvoleno jiné, méně přísné disciplinární opatření. Soud k této námitce předně uvádí, že považuje napadené rozhodnutí za řádně a dostatečně odůvodněné i v části týkající se úvah o uložené sankci. Neshledal tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jak žalobkyně v souvislosti se čtvrtým žalobním bodem namítla. V tomto směru soud připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí věcně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Současně je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 3 Azs 69/2016-24 a ze dne 27. 9. 2017 č.j. 4 As 146/2017-35). Žalobkyně, která v žalobě citovala i konkrétní pasáže z napadeného rozhodnutí, zjevně jen nesouhlasí s úvahami, které k druhu a výši sankce žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí předestřela. Ze žalobní argumentace je seznatelné pouze to, že žalobkyně nepovažuje odůvodnění sankce za řádné s tím, že v minulosti měla žalovaná k nyní uloženému disciplinárnímu opatření přistoupit ve zcela odlišných případech. Soud takto obecně formulované žalobní argumentaci nepřisvědčil.
57. Především není pravdou, že by žalovaná opomenula uvážit o druhu a výši sankce. Tyto úvahy jsou jednoznačně patrné na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření žalovaná odůvodnila vysokou závažností projednávaného deliktu, soustavností zjištěného pochybení, rozsahem protiprávního nakládání s léčivý a zaviněním, které mělo formu přinejmenším nepřímého úmyslu. Nejedná si přitom o pouhou rekapitulaci skutkových zjištění a konstatování zákonných kritérií, jak žalobkyně namítla s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008 č. j. 4 As 51/2007-68. Soud v této úvaze neshledal logické ani věcné nedostatky, které by mohly založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně ani žalobkyně nepodrobila úvahy žalované konkrétní věcné polemice (vyjma primárního zpochybnění skutkových a právních závěrů o naplnění skutkové podstaty předmětných disciplinárních deliktů – viz výše), a soud tak ve světle vypořádání předcházejících žalobních námitek shledal úvahy žalované o výměře trestu konsistentní a přiléhavé. Skutečnost, že v době rozhodování žalované neexistovala předcházející pravomocná rozhodnutí v totožných věcech, nemůže sama o sobě vyloučit uložení předmětné sankce v případě žalobkyně. Jakkoli v obecné rovině platí, že správní orgán musí dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, neboli musí reflektovat svou předchozí rozhodovací praxi ve srovnatelných věcech, je zároveň povinen vycházet z okolností daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné

dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovenými zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Pakliže by soud námitce žalobkyně přisvědčil, aproboval by *de facto* zcela absurdní závěr o nemožnosti uložit relativně přísný disciplinární trest, pokud by dosud neexistovala předchozí rozhodovací praxe v obdobných věcech. Je naopak logické, že každá rozhodovací praxe má svůj počátek, neboli se musí nejprve zformovat a utvořit, aby se následně ustálila a zakotvila východiska pro rozhodování v typově srovnatelných případech. Řečeno jinak, žalobkyně neoznačila žádný skutkově shodný či podobný případ, který by v minulosti žalovaná posuzovala odlišně, než tomu bylo v případě žalobkyně. Poukaz na rozhodnutí, v nichž disciplinárně obviněný připustil prodej léčivých přípravků obsahujících pseudoefedrin v určitém množství na jeden nákup a během jednoho dne, nepovažuje soud za relevantní, neboť vzhledem ke zcela odlišnému posuzovanému skutkovému základu nikterak nevylučuje možnost uložit disciplinární opatření ve formě podmíněného vyloučení z České lékárnické komory v případě žalobkyně. Pokud pak žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na své rozhodnutí ze dne 14. 12. 2021 č.j. 70/ČR/2021, které rovněž vycházelo z jiného skutkového základu věci, je nutno poznamenat, že žalovaná toto rozhodnutí nepostavila skutkově naroveň s případem žalobkyně, nýbrž konstatovala, že v případě žalobkyně je nutno rovněž zohlednit vysokou míru závažnosti jejího jednání (rozsah a soustavnost protiprávního jednání). Soudu tak není zřejmé, z čeho žalobkyně usuzuje na to, že napadené rozhodnutí je zjevným excesem ze setrvalé rozhodovací praxe správního orgánu. Žalobkyně stejně tak nepopsala žádné konkrétní okolnosti, které by měly svědčit o libovůli žalované při aplikaci práva v nyní projednávané věci.

58. Žalovaná se rovněž zabývala hodnocením okolností, které jsou uvedeny v § 20 Disciplinárního řádu České lékárnické komory (viz strana 8 a 9 napadeného rozhodnutí). Soud nepovažuje za účelné na tomto místě rekapitulovat obsah této části odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na toliko obecnou žalobní námitku. Žalobkyně nekonkretizovala, z jakého důvodu považuje hodnocení těchto okolností za neúplné či nezákonné. Úkolem soudu není, aby za žalobkyni domýšlel její argumentaci a dohledával nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť správní soud neprovádí generální přezkum žalobou napadeného rozhodnutí.
59. K námitce nutnosti prokázání materiálního znaku disciplinárního deliktu soud uvádí, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, že existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č.j. 2 As 332/2018-21). Žádné takové významné okolnosti soud v nyní projednávané věci neshledal. Žalovaná se nadto společenskou škodlivostí omisivního jednání žalobkyně zabývala při úvahách o závažnosti porušení základních povinností vedoucího lékárníka. V tomto ohledu zejména uvedla, že jednání, které žalobkyně umožnila, může mít negativní dopad na odbornost zacházení s léčivými v lékárně a tím i na život nebo zdraví pacientů, jakož i na celkové prostředí trhu s léčivými přípravky a na možnost jeho veřejnoprávní regulace. Za pravděpodobný označila další přeprodej těchto vyčleněných léčiv. Žalobkyně proti

těmto úvahám nijak konkrétně nebrojila. Pokud pak pouze (v replice) namítla, že žalovaná neprokázala, že by se žalobkyně či provozovatel lékárny dopouštěli reexportu léčiv, je nutno upozornit na to, že žalobkyni není kladeno za vinu, že realizovala přepravek nezaevidovaných léčivých přípravků. Úvaha žalované je sice hypotetická, nicméně vzhledem k tomu, že nebylo žalobkyni ani odbornou zástupkyni věrohodně osvětleno, kde se předmětná léčiva nacházejí, dá se důvodně předpokládat, že s tímto sortimentem léků bylo záměrně naloženo netransparentním způsobem. Jinak si totiž nelze vysvětlit, kam se „ztratilo“ nikoli zanedbatelné množství nenaskladněných léčivých přípravků.

60. Lze shrnout, že žalovaná důkladně zvážila relevantní okolnosti případu a uložila sankci, která těmto okolnostem odpovídá a je ve vztahu k nim přiměřená. Nutno zopakovat, že žalobkyně v zásadě rezignovala na svou povinnost vykonávat svou funkci vedoucí lékárny způsobem stanoveným zákonem, neboť nedbala na to, aby léčivé přípravky dodané do lékárny byly řádně zaevidovány v systému lékárny. Rozsah a nikoli ojedinělost protiprávního nakládání s léčivými přípravky pak představují významnou okolnost, která je způsobilá odůvodnit uložení předmětného disciplinárního opatření. Nutno zároveň zdůraznit, že přezkumná role správního soudu se v případě posouzení přiměřenosti uložené sankce děje v rovíně správního uvážení. Správní soud může posoudit, zda správní orgán při ukládání správního trestu nevybočil z mezí správního uvážení či jej nezneužil. Není však úkolem soudu posuzovat vhodnost zvoleného druhu disciplinárního opatření. V případě žalobkyně soud neshledal, že by se žalovaná dopustila jakéhokoli excesu v souvislosti s úvahou o volbě disciplinárního opatření. Soud proto námitce nepřiměřenosti sankce nepřisvědčil.
61. Žalobkyně navrhla, aby soud od uložení pokuty upustil dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Tento výjimečný postup je možný pouze tehdy, pokud soud sezná, že žalovaný uložil správní trest ve zjevně nepřiměřené výši. *„Smyslem a účelem modorce není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, bod 25). Jak soud uzavřel výše, nepovažuje uloženou sankci za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou, neboť žalovaná o zvoleném disciplinárním opatření uvážila v mezích zákona. Není-li uložena sankce zjevně nepřiměřená, není dán prostor pro její modraci. Soud proto od jejího uložení neupustil, ani nepřikročil k jejímu podstatnému snížení, jak navrhovala žalobkyně.
62. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
63. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, přičemž žalovaná žádné důvodně vynaložené náklady neuplatnila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu